

pirer med lav risiko, uden de begrænsninger, der følger af reglerne for investeringsforeninger. En placeringsforening må dog højst anbringe 30 pct. af formuen i realkreditobligationer fra samme udsteder. I modsætning til investeringsforeninger får de ikke en godkendelse, der gælder i hele Den Europæiske Union og lande, som Fællesskabet har indgået aftale med.

Pengemarkedsforeninger investerer i pengemarkedsrelaterede værdipapirer. Allerede under den nuværende lovgivning er der investeringsforeninger, der investerer i skatkommerbeviser og obligationer med så kort løbetid, at der i realiteten er tale om pengemarkedsforeninger. Med forslaget bliver det muligt at etablere pengemarkedsforeninger, der investerer i andre pengemarkedsrelaterede værdipapirer. Pengemarkedsforeninger må højst anbringe 30 pct. af formuen i pengemarkedsrelaterede værdipapirer udstedt af den samme udsteder. Med hensyn til placeringsreglerne i øvrigt henvises til § 65 og § 66.

Investeringsinstitutforeninger er foreninger, der anbringer deres formue i andele af andre investerings- og specialforeninger. I dag kan investeringsforeninger anbringe op til 5 pct. af deres formue i andre investeringsforeninger. Det foreslås, at investeringsinstitutforeningerne kan anbringe op til 20 pct. af formuen i en og samme forening eller afdeling, dog højst 20 pct. af den samlede formue i erhvervsudviklingsforeninger. Der henvises til § 67, hvoraf placeringsreglerne fremgår.

Med erhvervsudviklingsforeningerne foreslås som nævnt en helt ny type foreninger. Hidtil har en investeringsforening måttet investere højst 10 pct. af sin formue i unoterede værdipapirer eller pantebreve. Med forslaget kan erhvervsudviklingsforeninger indgå som formidlere af egenkapital for mindre og mellemstore virksomheder, der hermed får endnu en mulighed for at få tilført risikovillig kapital, der giver dem en stabil finansiering i en periode med vækst. Samtidig giver det investorer, der ønsker en langsigtet kapitalanbringelse, og som er relativt risikovillige mulighed for at få del i den vækst, der er i en række ikke-børsnoterede virksomheder. Investorerne kan ved at erhverve andele i en erhvervsudviklingsforening frem for selv at købe aktier eller anparter for et tilsvarende beløb sprede deres risiko og drage nytte af den ekspertise, som erhvervsudviklingsforeningerne har. Hertil kommer den særlige sikkerhed, som reglerne om depotselskaber medfører. En erhvervsudviklingsforening må højst anbringe 10 pct. af formuen i unoterede aktier og anparter fra et og samme selskab. Der henvises til § 68, der indeholder reglerne om formuens anbringelse.

I stk. 3 foreslås det, at en specialforening i sine

vedtægter skal fastsætte bestemmelser om, hvem specialforeningen henvender sig til.

I modsætning til en investeringsforening, der henvender sig til en videre kreds eller offentligheden, får en specialforening mulighed for at begrænse den kreds, som specialforeningen henvender sig til. Der kan f.eks. være tale om, at foreningen henvender sig til én eller flere institutionelle investorer, erhvervsvirksomheder, en pensionskasse eller dennes medlemmer.

Med stk. 3 foreslås det derfor, at en specialforening kan henvende sig til ét eller flere medlemmer eller nærmere definere de investorer, som foreningen henvender sig til, f.eks. pensionskasser, institutionelle investorer m.fl. Det foreslås, at vedtægterne for en specialforening skal indeholde bestemmelser om hvorvidt foreningen henvender sig til ét eller flere medlemmer, en videre kreds eller offentligheden.

For at undgå forveksling med almindelig porteføljepleje, kan det anføres, at det særlige ved en specialforening med kun ét medlem er, at den skal overholde placeringsgrænserne og er under stadig kontrol af depotselskabet, hvilket - udover risikospredningen - medfører særlige kontrolforanstaltninger. Hertil kommer, at foreningen foretager administration og kan varetage relationer til skattemyndighederne, hvis foreningen er skattepligtig, således at investor ikke selv skal varetage disse opgaver.

Ifølge gældende praksis på skatteområdet bliver foreninger med meget få medlemmer ikke betragtet som selvstændige skattesubjekter. Her vil medlemmet blive beskattet som ved en direkte investering af sin andel af indtjeningen i foreningen. Det gælder for alle foreninger (såvel kontoførende som bevisudstedende). Det skattemæssige foreningsbegreb kan således få betydning for specialforeninger med få medlemmer.

Stk. 4 giver specialforeninger med undtagelse af erhvervsudviklingsforeningerne mulighed for i vedtægterne at fastsætte bestemmelser, hvorefter de ikke skal være åbne for emission og indløsning konstant i modsætning til investeringsforeningerne, der som hovedregel skal indløse medlemmernes andele på forlangende.

I stk. 5 gives der mulighed for, at bestyrelsen i en af de i stk. 4 nævnte foreninger træffer beslutning om, at foreningen skal være åben, det vil sige udstede og indløse medlemmernes andele, i bestemte perioder. Denne mulighed skal fremgå af vedtægterne.

Da erhvervsudviklingsforeninger investerer formuen i aktier og anparter i selskaber, der i en vækstperiode har behov for en stabil kapital, og da disse værdipapirer ikke er let omsættelige, foreslås det i